

Tinh Linh Tuyệt

Contents

Tinh Linh Tuyệt	1
1. Chương 1: Phong Linh Sát	1
2. Chương 2: Phong Linh Sát(2)	3
3. Chương 3: Gia Đình Sát Thủ	4
4. Chương 4: Tương Tư	6
5. Chương 5: Sẽ Gặp Lại.	7
6. Chương 6: Gặp Lại.	9
7. Chương 7: Nhiệm Vụ Lần Đầu - Thất Lạc.	10
8. Chương 8: Lạnh Lùng	12
9. Chương 9: Hàn Độc	13
10. Chương 10: Kết Thúc	15

Tinh Linh Tuyệt

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình cổ đại, nhẹ nhàng Nam chính: Dương Minh Nhật, Nữ chính: Bạch Linh Tuyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-linh-tuyet>

1. Chương 1: Phong Linh Sát

Thật sâu trong khu rừng trúc có một sơn trang cũ kỹ trong trang có một tiểu cô nương đang cố ngồi dậy từ chiếc giường gỗ, nàng với tay lấy bình trà trên bàn :

- Ngũ tiểu thư, cô cần gì cứ sai nô tì. Một tỷ tỷ xinh đẹp hướng nàng chạy đến. Nàng chỉ cười gật đầu với nàng ta, thế nhưng mặt nàng ta bỗng biến sắc.
- Ngũ tiểu thư, nếu nô tì hầu hạ cô không tốt cô cứ nói nô tì sẽ sửa, ngàn vạn lần đừng khinh thường nô tì như thế. Nàng khó hiểu nhíu chặt mày nhìn nàng ta thì nàng ta càng luống cuống hơn nữa quỳ sụp xuống

đắt khóc ngất không thôi, cứ như nàng sắp giết nàng ta tới nơi ấy. Nàng nghi hoặc bước lại chiếc gương đồng chỉ thấy trong gương là khuôn mặt hết sức dọa người. Xuất hiện trong gương không phải vẻ mặt nhú mày khó hiểu mà là khuôn mặt lạnh băng không chút tình cảm nào chỉ có đôi lông mày hơi nhú nhẹ, làm đôi mắt hơi híp lại khiến cho nàng mang bộ mặt đằng đằng sát khí. Lại nhìn vào gương và thử cười như lúc nãy thì cũng thật khiến nàng sợ chết khiếp nha. Vẫn khuôn mặt lạnh băng đó nhưng thay vì nhú mày híp mắt dọa người thì nay khoe miệng chỉ nhếch nhẹ một bên hai mắt cũng híp lại nhìn như đang khinh khi người ấy. Buông rơi gương tiêu cô nương ngã lăn quay ra đất bất tỉnh.

Vì không nhớ gì về bản thân mình ,lại nhặt được nàng trong mùa đông lạnh nhất, trên người nàng lại phủ đầy tuyết nên sư phụ đặt cho nàng một cái tên gọi là Bạch Linh Tuyết. Ngày đó vì bị đứng quá lâu trong tuyết lạnh nên hiện tại khuôn mặt của nàng không thể biểu lộ bất cứ tình cảm gì được. Dù sư phụ đã vì nàng mà mới không ít đại phu nhưng kết quả cũng vẫn như nhau. Trong phòng nhìn ánh nhìn thất vọng của nàng Dương Bách Hàn tiến đại phu ra cửa, ra đến cửa ông lại hỏi lại vấn đề ông còn nghi ngại.

- Có thật khuôn mặt của Tuyết nhi sẽ không thể biểu hiện tình cảm cũng như sắc mặt nữa không ?
 - Phải, ta đã làm hết sức...nhưng mà. Đại phu á này nói
 - Vậy có thuốc gì uống vào khiến cho cả ánh mắt cũng trở nên sắc lạnh không.(akiaki : thì ra không phải thực sự muốn chữa cho Tuyết tỷ mà là hỏi cho chắc ăn, a di đà phật, thật là độc ác, độc ác) Nhìn ánh đầy nghi hoặc của Vương Nghị ông nhếch môi cười :
 - Không phải lão huynh không biết chúng tôi làm nghề gì. Con bé có vẻ mềm yếu quá, chỉ sợ sống không thọ.(akiaki : nhà này làm sát thủ) Lão cũng là nghĩ cho nó nha.
 - Người cũng là quá độc đi, con bé còn nhỏ như vậy. Vương Nghị nhìn Dương Bách Hàn không cho là đúng, dù con người này trước nay luôn không chút tình người thế nhưng đến nay lão mới cảm nhận sâu sắc được điều đó. Lão tức giận rời khỏi Phong Linh sát, trong cuộc đời làm đại phu lão chưa bao giờ giận như vậy. Vương Nghị lắc đầu thâm than khổ cho tiểu nha đầu, dù sao nó cũng chỉ là đứa trẻ sáu tuổi thôi. Mọi oán hận của người lớn không nên đổ dồn lên trên đầu đó nha.
- Trong Phong Linh sát một thân bạch y Bạch Linh Tuyết đắc ý nheo miệng cười khi nàng rút cuộc cũng phóng phi tiêu trúng hồng tâm. Vì khiến sư phụ vui nàng rất chăm chỉ, nếu biết nàng tiến bộ hẳn là sư phụ sẽ rất vui nha. Nhả nhỉ ở một bên run run sợ hãi :
- Tiểu thư, người đừng cười như thế, trông rất khủng bố nha. Dù đã hầu hạ Linh Tuyết hai năm biết tiểu thư tính tình lương thiện nhưng nàng vẫn thấy rất sợ khi tiểu thư cười. Lúc trước dù khuôn mặt tiểu thư là sắc lạnh nhưng ánh mắt nàng ta rất ấm áp. Nhưng gần đây sau khi uống thuốc lão gia sai người sắc riêng cho tiểu thư thì ánh mắt nàng ta ngày càng sắc lạnh dọa người hơn trước. Đã thế gặp ai nàng ta cũng cười khiến không ít kẻ bị dọa chết ngất. Bọn họ luôn hướng nàng cầu cứu muốn nàng nói với tiểu thư đừng có dọa bọn họ như thế, cho dù trong trang luôn tập hợp hàng trăm sát thủ cũng chẳng ai khủng bố như tiểu thư của nàng nha.
 - Gì chứ sư phụ nói thuốc kia sẽ khiến khuôn mặt ta có biểu tình nhiều hơn, nên ta tập cười nhiều hơn như thế tốt cho bệnh nha. Nàng ở một bên hồn nhiên nói thì bỗng bị một tiếng cười cắt ngang.
 - Ha..ha... không ngờ lão mặt người dạ thú kia lại có một đệ tử tin tưởng lão đến mức ngu xuẩn thế. Nhóc con nếu không muốn biến thành quỷ thì tốt nhất không nên tiếp tục uống thuốc của lão đầu đó nữa. Kể đến là một thiếu niên khoảng chừng hai mươi tuổi. Nhìn khuôn mặt hằn rạn rõ như ánh mặt trời khoe môi ẩn chứa một nụ cười quyến rũ. Khi hắn đến thì Nhả nhỉ cũng đỏ ửng mặt nhìn hắn hâm mộ. Nàng chỉ nhẹ liếc mắt :

- Hừ miệng chó không mọc được ngà voi. Nhưng... sư huynh không thấy mặt sao ? rõ ràng là rất bị thương nhưng sao vẫn phải tươi cười giả tạo như thế, thật khiến người khác buồn nôn nha. Nàng biết vị đại sư huynh này, kẻ có khuôn mặt ấm áp nhu hòa cùng những biểu hiện hiết sức dịu dàng quyến rũ, thường nghe các tỷ nữ bàn tán hâm mộ nhưng những gì nàng thấy chỉ là nét mặt giả tạo hằn bày ra. Điều đó khiến nàng thực sự không chút thoải mái, nàng luôn luôn ao ước có thể biểu hiện được tình cảm lên nét mặt của mình với mọi người. Thế nhưng hắn có khuôn mặt với hàng trăm nét biểu cảm nhưng chỉ dùng để nguy trang bản thân mình làm nàng thực sự tức giận nha. Cùng xuất hiện với hắn là nhị sư huynh Hằng Phong, thấy nàng

nói thế Hằng Phong nghi hoặc nhìn đại sư huynh Minh Nhật. Hắn thực sự không nhận thấy, là kẻ suốt ngày bám theo sư huynh nhất nhưng hắn cũng không có cảm giác sư huynh đang bị thương. Nhưng nếu là bị thương ...liệu có phải vì Liễu cô nương chăng ? Từ ngày đó hắn chưa từng thấy huynh ấy bị thương bao giờ chỉ luôn tươi cười như không có việc gì. Ấy thế mà nha đầu này thế nào thấy được, nhìn trong mắt Minh Nhật xẹt qua tia kinh ngạc khiến Hằng Phong càng chắc chắn Linh Tuyết là đoán đúng rồi tâm tư Minh Nhật.

- Ha...ha... thú vị...thú vị thật nha. Cho đến nay chưa từng có người nhìn thấu tâm tư hắn cho dù là Liễu Nạn cũng vậy, thế nhưng tiểu cô nương kia chỉ liếc mắt đã nhìn ra mọi thứ. Hắn kẻ chỉ cần tươi cười thì luôn đạt được mục đích là lấy được lòng của hàng trăm nữ tử. Thế nhưng sao nàng lại nhìn hắn bằng cái vẻ ghét bỏ đó chứ. Quả là một tiểu sư muội thú vị. Nói rồi hắn cùng Hằng Phong rời đi. Nhìn khuôn mặt âm áp như ánh mặt trời của hắn khiến nàng uất ức ...Sao ông trời có thể bất công với nàng như vậy. Nàng từ nhỏ luôn mang mặc cảm vì bản thân không hoàn mỹ luôn luôn có khuôn mặt dọa người. Thế nhưng hắn lại luôn có thứ nàng nằm mơ cũng muốn có được, vậy mà lại chẳng phải người tốt.(akiaki : ở đây nào có người tốt chứ, tội nghiệp cứ rơi vào hang sói lại không ý thức được...)

Akiaki : đầu tiên là ta định viết một truyện hài hước nhẹ nhàng nhưng mà tính cách nhân vật này khiến ta thật vất vả quá, chẳng biết có được như ý tưởng ban đầu không. Đạo này bận quá đi học rồi, cốt truyện này lại thuộc loại khó viết nên có khi sẽ rất chậm so với những truyện trước các nàng thông cảm nha.

2. Chương 2: Phong Linh Sát(2)

Nàng thực sự là khổ sở nha, buổi sáng vì tỏ lòng biết ơn với Du thẩm trong bếp phòng nàng đã rất hòa nhã hướng bà ta cười. Thế nhưng bà ta liền gắt xui vì hành động đột ngột đó của nàng, đôi khi nàng quên mất căn bệnh của mình, nhưng cũng đâu phải nàng cố ý. Thế nhưng hai sư tỷ Ngọc Kiều và Thanh Thanh thì khó chịu ra mặt vì không có ai nấu bữa trưa.

- Làm ơn, ngũ muội muội ý thức một chút được không đừng có đi khắp nơi dọa người như thế. Tam sư tỷ Thanh Thanh lớn hơn nàng hai tuổi lên tiếng cũng không dám nhìn thẳng nàng mà nói chuyện. Thanh Thanh và Ngọc Kiều là chị em song sinh Ngọc Kiều là nhị tỷ, Thanh Thanh là tam tỷ của nàng sau Ngọc Kiều và Thanh Thanh còn có Tứ tỷ Minh Nguyệt.

- Thanh Thanh, Ngọc Kiều, hai muội đừng có mà nói chuyện khó nghe như thế. Tiểu Tuyết chẳng qua là muốn cảm ơn Du thẩm thôi. Tiểu Tuyết muội làm bia cho tỷ phóng nha, về phần cơm trưa tỷ sẽ lo cho. Đại sư tỷ Ngọc Phượng ở một bên cười với bộ dáng dụ dỗ, Ngọc Phượng sư tỷ nhỏ hơn nàng hai tuổi lại nhỏ hơn Thanh Thanh và Ngọc Kiều bốn tuổi nhưng hai vị tứ tỷ này rất sợ đại tỷ.(akiaki : ác ma của Phong Linh sát sao mà không sợ được chứ)

- Làm bia ?Nàng nghi hoặc liệu có phải nghe nhầm. Thì nghe giọng Thanh Thanh và Ngọc Kiều mang chút sợ hãi run rẩy :

- Đại tỷ cứ tự nhiên luyện tập còn về phần cơm trưa để bọn muội lo là được. Nói rồi chạy nhanh như cơn gió thoáng chốc đã không thấy người.(akiaki : bỏ của chạy lấy người) Cũng kể từ hôm đó nàng lần đầu tiên biết thế nào là bia người nha. Cũng nhờ vậy kinh công của nàng cũng trở nên tiến bộ vượt bậc. Thế nhưng cũng không thể thoát được những phi tiêu như có mắt củ Đại tỷ. Một nư nàng trở về phòng với thân mình vô số vết thương lớn nhỏ của phi tiêu. Trước cửa phòng là thuốc trị thương của người nào đó hảo tâm đã để sẵn cho nàng. Ngày đó khi trở về với thân mình ướt đẫm máu vì trúng phi tiêu của tam tỷ nàng mê man suốt hai ngày liền có ai đó đã bôi thuốc và ở bên chăm sóc nàng. Thế nhưng khi tỉnh lại chỉ còn lại lo thuốc trị thương, cũng kể từ đó thuốc trị thương luôn được đưa đến, nhưng người thì không gặp lần nào nữa. Nàng thực tò mò nha, là ai đã giúp nàng ngày đó, là ai thường gửi thuốc chữa thương cho nàng. Nghi hoặc ngồi ngắm lọ thuốc trị thương từng lọ, dùng hết nàng đều cất giữ lại như là vật trân quý. Tại nơi ẩn thân Minh Nhật rời đi, hắn xoay người phân phó người bên cạnh :

- Tra ra Quý y ở nơi nào chưa ? Kể đến là một thanh niên trạc tuổi hắc ngũ quan tinh xảo:
- Đã, hắc ta đang ở Tô thành chữa bệnh cho con trai của tri phủ nơi đó. Kể nói là Vân Kinh Mạn các chủ Thiên Tinh Các chuyên bán tin tức cho triều đình cùng những nhân sỹ trong giang hồ. Thiên Tinh Các chuyên điều tra tin tức tình báo rộng khắp, chỉ cần có tiền không nơi nào Thiên Tinh Các không thể tra ra. Mặc dù Vân Kinh Mạn là các chủ trên thực tế mọi thứ đều phải thông qua Dương Minh Nhật này. Bởi vì hắc chính là đồng các chủ, bởi vì hắc là người bỏ tiền trong mọi thứ, mua chuộc lòng người, xây dựng mạng lưới tất cả đều cần tiền còn Kinh Mạn sẽ quản lý việc đào tạo người bố trí người cùng xây dựng mạng lưới tình báo.
- Mà người không phải không biết Hắc ta có tính xấu là rất khó cầu y. Dù tìm được người chắc gì hắc ta chịu chữa trị. Kinh Mạn nói cho hắc biết khó khăn mà họ phải đối mặt, hắc cũng thật không hiểu. Minh Nhật chẳng phải là kẻ luôn băng lãnh sao ? Hắc từ khi nào thay đổi rồi, quan tâm một tiểu cô nương, lại đến độ tự tìm khó cho bản thân mình như thế.
- Ta mặc kệ người dùng cách gì không những phải tìm được người còn phải khiến hắc cam tâm tình nguyện chữa trị. Chẳng phải chúng ta đã giao dịch rồi thôi . Từ ngày gặp mặt ấy mỗi lần hắc và nàng tình cờ gặp lại, nàng luôn luôn tỏ rõ địch ý với hắc. Ngày ấy hắc khi biết được lão già kia dùng được với nàng hắc biết nàng sẽ không tin hắc nên đã đánh tráo thuốc nhưng vì lượng thuốc trước đó nàng uống khá nhiều nên ánh mắt mới sắc lạnh như hiện tại. Dù kẻ khác luôn thấy ánh mắt nàng thực lạnh nhưng hắc có thể cảm nhận mọi cảm xúc của nàng qua ánh mắt ấy. Hắc cũng cảm thấy mình cũng là để ý tiểu nha đầu này quá đi, có phải vì nàng ta luôn dùng ánh mắt thù địch và cùng hắc đối đầu không. Coi bộ hắc đã đạt đến cảnh giới ghét bỏ bản thân thật cao đến mức thích cả kẻ ghét mình rồi.
- Đây... Người...Hắc cũng không thể phản bác, kỳ thật tiền nuôi Thiên Tinh Các một năm quả là hấp dẫn. Tuy bọn họ kiếm không ít tiền nhưng để nuôi người cả một mạng lưới cần một tài sản khổng lồ mà tên kia thì việc này không khó.
- Hai năm nha.... Người cũng biết Thiên Tinh các dạo gần đây không nhận được mối nào lớn. Hắc chai mặt kỳ kèo, chỉ cần có thể khiến anh em không lo trong hai năm hắc không cần để ý thể diện.
- Nửa năm cùng mỗi Tiền Các(akiaki : là tổng đàn của nhỏ của Thiên Tinh Các rải khắp nơi để tiện việc điều tra) một sinh ý(Mỗi làm ăn, cửa hàng hay đại loại thế). Hắc cũng không thể nuôi mãi bọn họ nha, chỉ có cho họ có một cơ ngơi nho nhỏ tự mình kiếm cơm từ đó rồi lại dùng tiền đó nuôi bọn họ khi không có người tìm bọn họ mua tin tức.
- Cái này sao ta không nghĩ ra nhỉ. Được, ta nhận việc này, ta đích thân xuất môn một chuyến. Bất quá hắc cũng không muốn việc lớn nhỏ gì cũng phải nhìn sắc mặt tên kia, nhất là tên kia cho dù nhìn sắc mặt hắc cũng không biết hắc ta nghĩ gì nha. Thế nhưng việc tìm được quý y lại là chuyện của mười năm sau.

3. Chương 3: Gia Đình Sát Thủ

Linh Tuyết trên đường đến phòng của sư phụ để hỏi về một số vướng mắc trong một số chiêu thức thì thấy nơi đó thật sự ồn ào, trong phòng có tiếng la hét ầm ỹ :

- Ông đến cầm thú cũng không bằng, nếu sống với ông khó như vậy sao không chết quách đi, đừng đem nợ cũ tính với kẻ vô tội. Có ngon ông đào mộ bà ta lên mà nói cho rõ ràng, còn không thì xuống dưới đó kiếm bà ấy mà đòi. Vừa cao giọng Vừa hằm hằm sát khí Minh Nhật bước khỏi phòng của Bách Hàn.
- Nghịch tử sao ta lại có đứa con như ngươi chứ. Giọng Dương Bách Hàn gầm lên giận dữ đồng thời một cái ấm trà cũng bay vèo về nhắm Hướng Minh Nhật mà ném , hắc nghiêng người né tránh ánh mắt đảo qua nhìn Linh Tuyết.
- Bé con, đừng quá tin tưởng lão ta, sẽ chuốc vạ vào thân đó. Minh Nhật nở nụ cười hiền hòa vươn tay xoa đầu cô bé. Thế nhưng Linh Tuyết nghiêng đầu né tránh. Nàng khẽ hừ lạnh, nhìn hắc với ánh mắt xem

thường. Trong mắt hắn không chút hờn giận chỉ xẹt qua chút thương cảm rồi rất nhanh biến mất, hắn đứng lên nhún người rời khỏi. Khi nàng tiến đến phòng của sư phụ thì biểu tình của Dương Bách Hàn trở nên cứng đờ, lão vội vàng hỏi giọng có chút bất an :

- Tiểu Tuyết, con tới từ khi nào ? Nghe, Nghe được những gì hả ? Trong tức giận hắn cũng là không phát hiện ra nàng đi.

- Dạ là từ khi người ném ấm trà ạ.

Nàng cũng không muốn sư phụ mất mặt trước đệ tử vì thái độ của con trai lão với lão nhưng Nàng nào biết thứ Lão thầm lo lắng lại là nội dung cuộc cãi vã kia. Thầm thở ra Lão nhìn khuôn mặt tiểu cô nương kia, nàng càng lớn càng giống nàng ta, kể mà cả đời này hắn yêu nhất cũng hận nhất. Mỗi khi nghĩ cha nàng không phải hắn chỉ ước xé xác tên nam nhân kia thế nhưng đến khi chết nàng ta cũng không hề rên về kẻ đó. Đứa trẻ này cho dù là vô tội, thế nhưng vì hắn không phải cha ruột nó nên chỉ có thể đổ mọi oán hận lên đầu nó. Lão muốn nàng dù đang ở hoàng tuyền cũng không thể yên lòng nhắm mắt.(akiaki :truyện này biến thái nhất có lẽ chỉ có mình ông già này)

Sau khi rời khỏi phòng sư phụ nàng có chút cảm giác kỳ lạ, sư phụ hôm nay rất lạ, nhưng nàng không rõ ông lạ ở điểm nào. Mà đến Phong Linh sát đã hai năm nhưng đến hôm nay khi biết đại sư huynh là con của sư phụ nàng hết sức bất ngờ nha. Nàng thực sự là không biết, đang mơ màng trong suy tư nàng đụng phải nhị sư huynh Hằng Phong. Ngồi nhìn nhị sư huynh luyện công nàng chợt hỏi :

- Sư huynh, huynh có biết đại sư huynh là con sư phụ không ?

- Biết, Không chỉ đại sư huynh mà Ngọc Phượng, Ngọc Kiều. Thanh Thanh, Minh Nguyệt đều là con của sư phụ. Nàng tròn xoe con mắt nhìn hắn không tin.

- Thế vì sao Ngọc Phượng nhỏ tuổi hơn Thanh Thanh, Ngọc Kiều, Minh nguyệt lại làm đại tỷ ? Nàng nói ra nghi hoặc cũng là điểm bất hợp lý.

- Bởi vì nàng ta đến Phong Linh sát trước. Các nàng đều không cùng một mẹ, vả lại khi mà mẫu thân các nàng muốn có gia đình riêng các nàng đều khăn gói đến tìm sư phụ. Vì mẹ các nàng không qua cửa của Dương gia nên sư phụ ngoài đại sư huynh chưa từng chính thức thừa nhận nữ nhi nào, chỉ đối xử với bọn họ như các đồ đệ khác.

Những gì nhị sư huynh nói quả thật là làm cho nàng ngạc nhiên nha, nàng chưa từng biết những chuyện này. Chỉ thấy sư phụ đối với tất cả các sư tỷ đều rất là lạnh lùng, chỉ là ông luôn tỏ ra quan tâm nàng dù đôi khi nàng có cảm giác sư phụ không phải thật lòng. Chợt lắc đầu không cho là đúng, nàng làm sao có thể nghi ngờ lòng tốt của sư phụ như thế chứ, chẳng phải mùa đông năm đó ông đã ra tay cứu giúp nàng sao. Không có sư phụ nàng có lẽ trở thành khối băng hình đứa trẻ rồi ấy chứ. Có lẽ vì sư phụ luôn hiền hòa với nàng khiến các tỷ tỷ liên không vừa mắt nàng nha.

- Có thể vì nghĩ cha mình không chung thủy nên đại sư huynh chán ghét sư phụ nhưng dù sao ông cũng đâu có nhìn nhận nữ nhi. Vậy mà huynh ấy lúc nào cũng nói xấu sư phụ, muội không thích huynh ấy tí nào. Nàng dù thông cảm hắn nhưng cũng không thể chấp nhận thái độ bất kính của hắn đối với sư phụ mà nàng kính trọng nha.

- Muội nghĩ sai về sư huynh rồi. Sư huynh thường xuyên cãi nhau với sư phụ là do muốn người nhìn nhận các muội ấy là con và đối tốt với các nàng ấy nhưng sư phụ không đồng ý. Cũng vì chuyện này mà hai cha con họ trở mặt không nhìn nhau.

Dù hắn biết sư huynh luôn nói rằng sở dĩ làm thế vì nguyện vọng của sư mẫu quá cố thế nhưng hắn biết sư huynh cũng không hẳn là không có để ý chuyện các nàng. Thế nhưng sư huynh sở dĩ luôn tránh đặt nhiều tình cảm của mình lên kẻ khác có thể là do sư phụ và sư mẫu, còn có Liễu cô nương, khiến tình cảm khó trao kẻ khác nay hoàn toàn bị phong tỏa.

Theo như Hằng phong kể thì đại sư huynh cũng là kẻ đáng thương nha.

Huynh ấy sở dĩ hận sư phụ thế là do ông lấy mẫu thân của hắn mà không hề yêu thương bà mà lại yêu một kẻ gọi Bạch Lạc tiểu sư muội cũng là con gái của các chủ Phong Linh Sát. Thế nhưng Bạch Lạc yêu người khác nên ông lấy biểu muội si tình mình là mẹ của Minh Nhật. Nhưng vẫn không quên được nữ nhân kia

nên luôn tìm phụ nữ bên ngoài. Cũng vì thế Sư mẫu bệnh nặng liệt giường rồi qua đời. Bà tuy rằng hận ông nhưng cũng biết ông không thừa nhận những nữ nhi kia cũng một phần là do áy náy cùng bà. Nhưng những nữ nhi kia là vô tội thế nên trước khi chết bà vẫn luôn muốn ông đón nhận bọn họ thế nhưng ông không đáp ứng. Cũng vì muốn hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân nên Minh Nhật luôn đối đầu cùng ông cũng hận ông đối xử với mẫu thân hằn như vậy.

Nàng bỗng dưng thở dài, ra là như vậy mới khiến hấn cố quái thế sao, luôn sợ đem nội tâm mình cho người khác thấy được là vì sợ sao ? Như đoán biết nàng sẽ nghĩ gì Hằng Phong ở một bên nói :

- Lúc trước sư huynh cũng không phải như vậy. Nhưng vì Liễu cô nương nên huynh ấy trở nên phòng bị với tất cả mọi người, cũng vì thế cũng không còn đem tình cảm thật tình đặt trên người một ai nữa. Giọng nói của Hằng Phong có vẻ trầm thấp như có chút tiếc nuối, pha lẫn thương cảm trong đó.

Qua những chuyện Hằng Phong nói mà nàng mới chân chính nhận thức, thì ra nàng ở nơi này hai năm thế nhưng một chút cũng không hiểu biết gì nơi này. Một chút cũng không hiểu người thầy mà nàng hiểu kính...ai...sao mà nàng có cảm giác thế giới có vẻ chẳng mấy tốt đẹp thế kia chứ.

4. Chương 4: Tương Tư

Ngồi trong viên đình Linh Tuyết buông tiếng thở dài nàng thực sự là không biết phải đối mặt như thế nào với đại sư huynh, trước kia vì nghĩ hấn bất kính với sư phụ mà luôn đối địch ra mặt với hấn. Nhưng sau khi biết mọi chuyện nàng có chút cảm giác tội lỗi khi mình đã coi huynh ấy như kẻ địch mà đối xử. Thế nhưng suốt một khoảng thời gian dài kể từ ngày đó nàng không gặp lại Minh Nhật lần nào nữa. Đang thất thần trong suy nghĩ nàng bỗng va vào kẻ nào đó khiến mình té ngã trên đất, đang bức bối như không có chỗ trút giận nàng quát mắt lên mắng :

- Đi đường không đem theo mắt sao ? làm bẩn tiểu thư té ngã....Lời còn chưa mắng xong nàng như hóa đá mồm mở to, mắt tròn tròn vì kinh ngạc. Đang nghĩ đến hấn thế nhưng hấn ở ngay trước mặt nàng. Bối rối vì không biết nên phản ứng thế nào thì bị tiếng cười lớn của hấn làm cho có chút hỗn loạn.

- Ngủ muội, dù biết muội rất thích ta cũng không cần ngăn cản cả người đến mức há to miệng mà quên khép miệng lại thế kia chứ. Bộ dáng đó thật sự là đáng yêu chết mất thôi. Ha ...ha..Nói rồi hấn đưa tay béo má nàng một chút dù hấn đang tươi cười nhưng nàng có thể thấy được chút đau lòng trong mắt hấn khiến nàng có chút khó chịu.

- Làm thế nào đây muội mới 10 tuổi thôi nhưng đã xinh thế này, nếu lớn thêm chút nữa có lẽ không cần ra tay giết người mọi người sẽ tự động xin chết. Chút bi thương kia trong mắt hấn ngày một nhiều hơn rồi biến mất thay thế bằng sự dịu dàng. Chỉ có nụ cười như đang như đang đùa cợt là không thay đổi vẫn chung thủy trên môi hấn. Nàng bỗng cảm thấy có chút tức giận không rõ do lời hấn nói hay do thấy bi thương hiện lên trong mắt hấn mà đưa tay hất tay hấn ra khỏi khuôn mặt nàng.

- Thích huynh sao ? có lẽ phải đợi đến kiếp sau mắt. Người như huynh sao không chết sớm chút cho đỡ chật đất, sống mà khổ sở vậy thật đáng thương. Lời vừa ra khỏi miệng nàng muốn cắn đứt đầu lưỡi, chẳng phải định sẽ đối xử tốt với hấn sao, thế nhưng khi thấy hấn lại tự dưng nổi giận đến mức không khống chế được lời của mình nữa. Nàng làm người cũng thực thất bại đi, đang ảo não vì liệu hấn có tức giận vì nàng rửa hấn chết hay không thì hấn bỗng dưng cười to :

- Đáng thương sao ? Ha...ha ..a...Sư muội quả là vẫn rất đáng yêu dù là mắng người. Một cơn gió thổi qua người hấn, trên người hấn là mùi thuốc trị thương mà nàng thường được người bản thân cũng chưa thấy qua mặt tặng. Thân hình nàng khẽ chấn động là hấn sao? Hấn là người hôm đó bên cạnh nàng là người luôn đưa nàng thuốc trị thương mỗi khi nàng bị thương . Nàng đoán người tặng thuốc hấn là người trong Phong Linh Sát nhưng chưa từng nghĩ đó lại là hấn. Khi nàng hoàn hồn thì Minh Nhật đã rời khỏi,về đến cửa phòng nhìn thấy những bình thuốc trị thương rất nhiều rất nhiều trước cửa phòng nàng bỗng cảm thấy có chút bất an.

Vài ngày sau đó nàng biết hần nhận nhiệm vụ giết những người mà hần từng kết giao là bằng hữu. Theo như Hằng Phong thì Minh Nhật hần không phải kẻ vô tình thế nhưng lại tiếp nhận nhiệm vụ lần này cũng khiến Hằng Phong không thể lý giải được. Nàng chợt hiểu ánh mắt bi thương của hần ngày hôm đó. Tâm trạng hần lúc đó thế nào, tại sao lại tiếp nhận nhiệm vụ ngày đó. Cũng từ ngày đó hần không về Phong Linh sát nữa dù thỉnh thoảng có nhận nhiệm vụ nhưng cũng không có trở về ,mọi thứ cứ thế trôi qua cũng đã sáu năm.

Nàng cũng 16 tuổi phải tiếp nhận nhiệm vụ của Phong Linh sát. Nàng chưa từng giết người, cũng không biết giết người có bao nhiêu khó chỉ thấy các sư tỷ thường mang vết thương lớn nhỏ trở về. Lo lắng vì sẽ phải tiếp nhận nhiệm vụ thì ngày đó một cô bé bằng tuổi nàng xuất hiện tại Phong Linh sát nàng cũng là con riêng của sư phụ nàng ta tên Minh Phương.

Minh Phương có xuất thân là con nhà võ nên nàng ta nhanh chóng vượt qua được kiểm tra để làm việc cho Phong Linh sát. Nàng ta hiểu động tĩnh ranh và đáng yêu như ánh mặt trời, một hình tượng hoàn toàn tương phản so với nàng. Minh Phương thường bám lấy Hằng Phong và tỏ sự thù địch với bất kì ai đến gần vị Nhị Sư huynh này.

Nhưng cũng chỉ có Hằng Phong là hay cho nàng biết tin tức về đại sư huynh nên nàng dường như cũng trở thành kẻ định trong mắt nàng ta. Nàng cũng không rõ vì sao nàng rất để ý đại sư huynh, mọi tin tức của hần luôn làm nàng thấp thỏm lo lắng. Kể từ lần gặp đó nàng phát hiện nàng không có ghét hần như suy nghĩ của mình đôi khi thấy mong chờ được nhìn thấy hần. Thế nhưng cũng đã sáu năm rồi, hần ở đâu, đang làm gì, có bị thương không. Nhìn lọ thuốc trị thương trên tay bất giác thở dài, nàng chợt nhận ra tiếng thở dài của đại sư tỷ:

- Sao tỷ ở đây? Nàng đến gần Ngọc Phượng tò mò hỏi.

- Ai, sao ta lại nhỏ hơn con bé Minh Phương đó chứ, nếu ta bằng tuổi nó và muội thì đã được đi làm nhiệm vụ cùng hằng Phong sư huynh rồi, đâu phải ngồi đây. Nàng buồn cười nhìn đại sư tỷ, có ai vì không được đi giết người mà buồn chứ.

- Tỷ thích Phong ca sao?

- Ta...làm sao muội biết? nàng ta tròn xoe mắt nhìn nàng. Rồi như nghĩ gì đó ánh mắt nàng ta chợt lóe sáng nàng ta hỏi nàng

- Muội có cách khiến huynh ấy cũng chú ý đến ta không?

- Muội làm sao biết, Muội cũng chưa từng để ý ai... Nói đến đây giọng nói nàng bỗng dưng yếu ớt hình ảnh của Minh Nhật lướt qua trong đầu nàng làm cho chính nàng cũng bị dọa sợ.

- Vậy muội có thể tìm sách đọc mà, thư phòng của sư phụ có rất nhiều sách, muội tới đó đọc rồi mai nói cho ta nghe một chút nha. Nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì nàng ta đã biến mất chỉ để lại một câu

- Nếu muội làm tốt ta sẽ cho muội biết đối tượng muội sẽ phải giết và người hướng dẫn muội trong lần nhiệm vụ lần này.(Akiaki: mỗi sát thủ mới khi nhận nhiệm vụ luôn có người hướng dẫn cùng giám sát nhiệm vụ)

5. Chương 5: Sẽ Gặp Lại.

Để có được thông tin từ Ngọc Phượng nàng đã phải mất cả buổi tìm hết các sách nói về tình cảm nam nữ để đọc thế nhưng những gì nàng tìm thấy cũng không nhiều lắm. Cuối cùng nàng ảm đạm rời đi thư phòng thì đột nhiên phát hiện một chồng sách cũ kỹ có rất nhiều sách bám bụi như đã lâu không có người đọc đến số sách này đều nói đến tâm tư nữ nhân và cách theo đuổi nữ nhân. Nàng nghiêng đầu nghĩ một lát, theo đuổi nữ nhân và nam nhân chắc là không khác nhau mấy có thể dùng được đi, thế là nàng bắt tay vào nghiên cứu chỗ sách kia. Đến điểm hẹn với Ngọc Phượng nàng cùng nàng ta bắt đầu nghiên cứu phương án.

- Theo như muội đọc thì trong sách nói muốn một người thích lại mình thì phải theo đuổi.
- Theo đuổi. Nghĩa là thế nào? Nàng ta nghiêng đầu nhìn nàng mong chờ.
- Ách cái này... sách không có nói, nhưng có lẽ là đuổi theo người mình thích, chắc là vậy. Nàng ở một bên ngắm nghĩ. Nếu đọc xuôi không hiểu thì lộn ngược lại đi, có lẽ cũng không khác là mấy.
- Đuổi theo? Huynh ấy đâu có chạy, ta làm sao đuổi theo. Chẳng lẽ lại chờ khi nào huynh ấy chạy liền đuổi theo sao? Làm thế huynh ấy sẽ thích lại ta sao? Muội chắc chứ? Cái này nàng ta chưa từng nghe nói nha, nếu phải thích tất cả những người đuổi theo bọn họ thì sẽ rất phiền nha vì họ là sát thủ, đa số những kẻ đuổi theo đều là trả thù cả. Nàng ta đưa ra nghi hoặc thật sâu chờ chờ nàng giải thích.
- À...việc này, sách không có nói...sách chỉ viết phải vui vẻ theo đuổi, theo muội thấy có lẽ đuổi theo mà mang theo thiện ý và sát ý có khi mang đến kết quả khác nhau đi. Còn về khác nhau thế nào thì...cái này nàng đoán thôi nàng cũng không biết nha.
- Với lại đuổi theo cũng đâu có phải chỉ khi huynh ấy chạy tỹ mới theo. Theo muội thì đuổi theo đây có lẽ là muốn nói bình thường huynh ấy không chạy thì tỹ đi theo, huynh ấy chạy thì tỹ đuổi theo, giống việc mà Phương muội làm ấy.cái này là nàng tự rút ra kết luận, cũng chẳng biết có đúng không.
- À... thế gọi là theo dõi. Nàng ta bình tĩnh đại ngộ nói.
- Ách, muội nghĩ cũng không phải, theo dõi là lén lút còn trong sách nói phải công khai theo đuổi cơ. Nàng như kẻ hướng dẫn nhiệt tình nói.
- Vậy thì là theo đuôi,ta nghĩ sách chắc là viết sai rồi, theo đuôi lại ghi thành theo đuổi. Nàng ta ra vẻ uyên bác lý luận.
- Tỹ thật thông minh mới nhìn liền biết sách viết sai nha. Nàng sáng mắt ngưỡng mộ nàng ta nói.
- Dương nhiên, ai cũng khen ta thông minh tư chất hơn người mà, mấy lão già viết sách có khi lớn tuổi mắt hoa nên ghi loạn cả lên. Nàng ta dương dương tự đắc nói.
- Hừ con hồ li tinh kia thì ra cũng đã nghiên cứu cách dụ dỗ Hằng Phong sư huynh rồi, ả coi bộ cũng rất ghe gớm đi. Nàng ta chống tay vào hai bên hông nghiêng rằng nghiêng lợi nói bộ dáng như một tiểu tức phụ bị kẻ cướp mất phu quân. Rồi chợt như nghĩ ra gì đó ánh mắt nàng ta lóe sáng hướng nàng hỏi :
- Nhưng ngoài theo đuôi ra còn làm gì khác nữa ? Ngọc Phượng lại dùng mắt mong chờ nhìn nàng khiến nàng thật sự đấu tranh tư tưởng lắm mới nói ra những gì đọc được.
- À tặng hoa, khen người đó đẹp. Nàng tìm mờ cả mắt nhưng cũng chỉ có sách chỉ cách nam nhân ái mộ nữ nhân chứ không có sách nào chỉ cho nàng nữ nhân phải làm thế nào. Thôi thì cứ xem nam nhân là nữ nhân mà làm theo vậy chắc là không vấn đề gì đi.
- Muội chắc chứ, khen Hằng Phong sao ? Huynh ấy sẽ vui khi ta khen huynh ấy đẹp sao? Nàng ta có chút nghi ngờ thế nhưng nàng nói với vẻ quả quyết:
- Không phải tỹ cũng vui khi được khen đẹp sao? Muội, ách...Muội cũng rất vui, khuôn mặt nàng ửng đỏ, khi ấy khi Minh Nhật khen nàng thực sự là nàng rất vui, vui đến mức luống cuống không rõ phải phản ứng thế nào. Dù đã sáu năm nhưng cảm giác ngày hôm đó nàng sẽ mãi không quên. Như vừa ý với kết luận nàng đưa ra Ngọc Phượng ghé vào tai nàng nói nhỏ:
- Nhiệm vụ lần này của muội là Lăng gia ở thành Đông, còn người hướng dẫn là đại sư huynh. Lúc đầu nghe nói người hướng dẫn muội là nhị sư huynh nhưng sau đó đại sư huynh nói muốn là người hướng dẫn cho muội từ giờ cho tới khi muội có thể tự nhận nhiệm vụ. Nàng như kẻ ngốc mà đờ ra mãi khi sư tỷ Ngọc Phượng chạy mất thì nàng mới tiêu hóa được tin tức ấy. Vậy là nàng sắp gặp lại hần, Tim nàng đập thật nhanh, nàng đã ngóng trông nhìn thấy hần rất lâu , rất lâu rồi. Nàng đã nghĩ ra mọi tình huống hần và nàng sẽ gặp lại, vì nàng là người chậm chạp ngay cả suy nghĩ và phản ứng cũng rất chậm nha. Nàng không muốn vì luống cuống mà lại nói và hành động không thể kiểm soát được rồi thì hối hận như lần trước gặp phải hần. Từ lần đó nàng không ngừng hối hận, nếu biết ngày đó hần đi là sáu năm, nàng sẽ không phản ứng như vậy phản ứng mà không kịp suy nghĩ. Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ hần sẽ gặp lại nàng trong vai trò kẻ hướng dẫn cùng giám sát nhiệm vụ. Nàng chỉ nghĩ bọn họ sẽ tình cờ chạm mặt hoặc gặp hần tới

đưa thuốc trị thương bị nàng bắt gặp, hoặc sư phụ gọi nàng tới phòng rồi gặp hấn như lần trước. Nhưng ngàn lần nghĩ cũng không nghĩ đến sẽ gặp lại trong tình cảnh này, nàng sẽ phải phản ứng thế nào ngày đó đây. Tim đập nhộn nhạo trong lòng dâng lên từng đợt cảm giác vui sướng cùng mong chờ, nàng sắp gặp lại hấn.

6. Chương 6: Gặp Lại.

Trong căn phòng nhỏ của Bạch tình cư một thân hình nhỏ bé đang chăm chú nhìn mình trong chiếc gương đồng cũ kỹ. Gương mặt tuyệt mỹ diễm lệ nhưng có chút lạnh nhạt kia bỗng dưng nhếch lên một chút trên khóe môi khiến cho khuôn mặt tuyệt mỹ có phần thêm nguy hiểm giống hệt kẻ xảo trá nỏ nộ cười khi làm điều gì xấu xa.

Tập cười cả buổi cuối cùng nàng cũng đầu hàng, có khi huynh ấy sẽ lần quay ra xấu giống như Du thẩm phòng bếp mỗi khi nàng cười dịu dàng cảm ơn mất thôi. Sao mỹ nữ người ta cười thì nghiêng nước nghiêng thành còn nàng cười thì dọa người sợ đến thế chứ.

Căn bệnh này cũng đã theo nàng suốt tám năm, tuy nàng không cam lòng buông bỏ luôn hi vọng có thể như kẻ khác, bày ra những cảm xúc của bản thân nhưng coi bộ chỉ làm dọa sợ mọi người. Thế nên nàng vì không muốn mọi người bị mình dọa bỏ chạy nên đã học cách áp chế mọi vui buồn của bản thân không để lộ qua nét mặt. Vì cho dù là cảm xúc gì khi qua nét mặt của nàng cũng chỉ có một loại biểu cảm đồng dạng, kẻ xấu, kẻ nguy hiểm, kẻ quỷ quyệt.

Dù đã sống chung rất lâu nhưng cũng không có một ai trong Phong Linh sát quen được với những vẻ mặt này của nàng cả. Có tỏ ra bình thường nhất có thể nàng nhẹ nhàng buông một câu mà nàng tập đi tập lại cả buổi trời:

- Sư huynh, lâu không gặp. Cố dồn mọi tình cảm vào câu nói thay cho sắc mặt lạnh băng này nàng có vẻ vừa ý với kết quả này. Thì như bị dọa sợ vì người đến trọn mắt há mồm.

- Ngũ muội, lâu không gặp, không ngờ ta chỉ mới ngang qua Bạch tình cư của muội còn chưa tới gần muội đã nhận ra ta nha.

Vừa nói trên mặt hấn là một nụ cười thật sâu, thật ra hấn đã tới từ lâu nhưng do nàng quá mức nghiêm túc tập luyện liên không hề nhận ra sự có mặt vô tình của hấn. Dù là đã sáu năm nhưng nàng vẫn thế, khi làm đủ là việc gì cũng hết sức chuyên chú có thể thấy dụng tâm của nàng.

Có phải vì nàng như thế càng khiến hấn có cảm giác muốn che chở cho nàng chăng? Thế nhưng càng đến gần nàng hấn càng sợ, sợ tình cảm kia của hấn vượt qua sự kiểm soát của bản thân. Hấn đã hạ quyết tâm sẽ không để mình lặp lại vết xe đổ kia nữa, trong cuộc đời hấn chỉ một lần yêu và hận là đủ rồi. Thế nên khi biết nàng từ ghét bỏ hấn lại chuyển hướng quan tâm hấn tự dưng rất sợ gặp nàng. Nhưng hấn vẫn thường lên về nhìn nàng chẳng hiểu sao mỗi khi trong lòng hấn khó chịu chỉ cần thấy nàng tâm tư kia sẽ bình ổn.

Tâm tư hấn đi dạo một vòng quay lại với bản thân thế nhưng khi nhìn lại nàng vẫn như chết trân, vẻ mặt vẫn chẳng chút thay đổi nào. Lại phì cười vì vẻ đáng yêu ấy hấn đưa tay quơ quơ lên gọi nàng. Như bị nụ cười kia gọi tỉnh nàng bắt đầu luống cuống nói một loạt những câu mình đã tập trước vài ngày nay để nói chuyện cùng hấn.

- Khỏe huynh cảm dạo này nào thế có không?

Nói xong nàng mới nhận ra câu chữ ấy thế mà cứ lộn xộn bát nháo cả lên liền cố bình tĩnh sửa lại.

- À,...Huynh dạo này thế nào, có khỏe không?

Dù khuôn mặt chẳng chút biểu tình gì nhưng đỏ gay gắt, đôi mắt nàng tràn đầy quẫn bách cùng xấu hổ. Khiến hấn rất muốn phá lên cười thế nhưng cất lực áp chế xuống sợ làm nàng cuống hơn.

- Ta rất tốt, còn muội, dạo này còn hay bị thương do phi tiêu của Ngọc Phượng nữa không?

Nói xong mà hắn muốn cắn đầu lưỡi mình, hắn làm sao thế, tự nhiên lại lỡ lời thế kia chứ.

- Hi...

Nàng thấy hắn có chút cấp bách vì giấu đầu hở đuôi khiến nàng không không chế mà cười ra mặt. Rồi như nhớ đến mình sẽ dọa người nàng liền thu hồi nụ cười kia chỉ sợ hắn nhìn thấy. Tuy trên khuôn mặt nàng biểu tình biến hóa rất nhanh nhưng hắn có thể thấy hết trong mắt.

Hắn đưa tay vuốt khuôn mặt của nàng khe khẽ thở dài, hắn đã tìm tám năm rồi nhưng kẻ gọi quỷ y kia tung tích bất định vốn dĩ có tin tức của hắn nhưng làm thế nào cũng không thể bắt được người. Đã làm hết tất cả mọi cách nhưng hắn cũng chỉ có thể vừa tìm vừa khiến quỷ y tự mình tìm đến. Thế nên những năm gần đây hắn chỉ nhận giết người đổi lấy được liệu quý vì những được quý là mỗi hắn dẫn dụ quỷ y tự tìm đến.

Cũng đã tám năm, hắn thực sự sắp hết kiên nhẫn, hắn muốn nàng có thể tự do cười khóc, nháo như những sư muội khác. Cũng không rõ là vì sao khi thấy nàng tự dè ép mọi cảm xúc của mình khiến hắn đau lòng. Ngày đó nếu không phải vì hắn có lẽ nàng sẽ không như thế, đó cũng là lý do hắn dùng trăm phương nghìn kế cũng muốn chữa trị cho nàng. Hắn cúi thấp người nhìn cô bé giờ đã khá lớn thế nhưng chẳng hiểu một chút sự đời gì này nhỏ giọng hỏi:

- Muội có biết nhiệm vụ của muội lần này là gì không?

Hắn thực sự sợ khả năng phân tích sự việc của các sư muội của mình nha. Hôm qua khi đi ngang qua viên đình hắn thấy nàng cùng Ngọc Phượng thảo luận mới biết thì ra các nàng đều là ếch ngồi đáy giếng, coi không hiểu thì tự động sửa theo ý nghĩ của mình. Thế nên hắn muốn biết nàng có thực sự biết mình cần làm gì cho nhiệm vụ sắp tới không?

- Muội biết nha, là giết người phải không? Mà sư huynh à, không giết bọn họ có được không? Nếu muội thất bại trong lần này thì có phải không cần làm nhiệm vụ nữa không?

Nàng hỏi hắn vấn đề mà nàng đã nghĩ ra vì không muốn gia nhập vào tổ chức nên nghĩ ra.

- Không có khả năng. Hắn nói một cách khẳng định đập tan suy nghĩ ngây thơ của nàng.

Những kẻ trong nhiệm vụ lần này của muội là một tổ chức sát thủ nhỏ vừa được người của Thuần vương gia thành lập. Muội không tiêu diệt họ họ sẽ giết muội. Dù thế lực chúng chưa lớn mạnh nhưng cũng là một tổ chức sát thủ, hắn là cũng rất nguy hiểm.

Nhiệm vụ kiểu này kẻ kinh nghiệm dày dặn với hắn còn khó khăn huống chi là nàng, hắn thật không thể tưởng được lão già ấy cứ nhiên giao cho nàng. Thở dài nhìn nàng một hơi hắn thiếu nàng thật nhiều đi vì thế mà hắn sẽ dùng cả đời này để trả.

7. Chương 7: Nhiệm Vụ Lần Đầu - Thất Lạc.

Nàng mở thật to hai mắt nhìn tòa trang có đề chữ Lăng một trang viện lớn còn hơn Phong Linh sát của nàng thế nhưng Minh Nhật nói một tổ chức sát thủ nhỏ. Nàng và hắn đến gần Lăng gia thì trọ lại tại một khách điểm nhỏ. Hắn nói chờ đến tối sẽ hành động tiện hơn nên bọn họ mượn hai căn phòng tại một khách điểm gần đó để nghỉ lại và chờ.

Khi vừa bước vào khách điểm vừa thấy hắn thì thần sắc của chương quỹ cũng biến đổi một chút nhưng ngay sâu đó vô thanh vô thức trở lại bình thường. Một lúc sau thấy hắn giao gì đó cho chương quỹ khách điểm thì ông ta hướng hắn gật nhẹ đầu ngầm hiểu ý, ông ta vội vã biến mất như chưa từng có mặt tại khách điểm, ngay khi thời điểm chương quỹ biến mất thì một chương quỹ khác xuất hiện thay vào vị trí của bỏ trống nhanh đến nếu không đứng ngay ở đó cùng hắn nàng cũng sẽ không nhận ra. Nàng do dự một lát liền hỏi:

- Huynh là định làm gì? Dù sao thì nhiệm vụ cũng là của nàng nha, không thể không biết kế hoạch của hắn được.

- Tìm người đến giúp. Không thể chỉ có chúng ta làm nổi nhiệm vụ này, cần nhiều người hỗ trợ. Làm không khéo sẽ không còn mạng trở về. Hắn cũng không thể một mình giết hết một trang này, còn nếu bỏ sót không chừng sẽ có hậu quả khó lường về sau.

Rất nhanh ánh trăng đã lên cao là thời điểm bọn họ cùng tiến đến Lăng phủ. Bất quá nàng vẫn là theo sát hắn, vì nàng thực sợ bị lạc nha, là kẻ mù đường dù là đã ở Phong Linh sát trên dưới tám năm nhưng nàng còn lạc, huống hồ là nơi xa lạ này.

Khi vừa tiến nhập Lăng phủ hắn liền ra tay, thấy một người giết một người, kéo nàng ra phía sau bảo hộ thể nhưng từ trốn sau lưng hắn nàng dần dần cũng phải vì bảo toàn mệnh mà ra sức chống đỡ. Bởi vì vây kín bọn họ rất đông kẻ địch, mà võ công của bọn họ cũng không kém gì chủ một lúc sau hai người đang cùng một chỗ bỗng bị tách ra từ khi nào không rõ.

Nhìn quanh bốn phía, nàng thực sự không thể nhận ra đây là đâu nữa rồi. Rồi phát hiện như không phải mình nàng đánh lại bọn người trong Lăng phủ. Có một đám người cũng hướng bọn họ đánh tới nhưng nàng khẳng định đó không phải người của Phong Linh sát.

Có lẽ bọn họ cũng là đến giải quyết thù hận gì đó nàng thầm nghĩ bỏ chẳng phải các sư huynh sư tỷ thường nói giang hồ nhiều ân oán sao. Nàng đánh nhau nhưng không có nửa điểm tấn công mà chỉ chống đỡ vì không muốn thương tổn kẻ nào. Nàng chẳng phải đến giết người sao, thế nhưng thế nào cũng không thể xuống tay được. Nếu sư phụ mà biết được có phải liền sẽ tức chết không nghi. Đang lơ đãng suy nghĩ bỗng một đường kiếm đâm tới nàng, nàng bỗng thở dài một hơi, có phải bọn người ngu ngốc này không bức nàng giết người sẽ không chịu được sao.(akiaki: đang đánh nhau còn có thể thất thần nghĩ ngợi, thiệt là phực tỷ này ghê) Định ra chiêu thức đánh trả hắn ta thì đột nhiên một kẻ ở đâu bỗng nhảy ra đỡ cho nàng một kiếm. Hắn ta không những xen vào việc của nàng thì thôi đi còn trái lời, phải kéo một đường kéo nàng ra khỏi trận chiến.

Theo như yêu cầu trợ giúp Vân Kinh Mạn không chút tình nguyện nào tới Lăng phủ hỗ trợ Minh Nhật. Hắn cực bất mãn nha, Thiên Tinh các nhà hắn là lấy tin tức chứ không phải sát thủ của cái tên kia. Thế nhưng thiếu nợ thì phải trả thôi, ai kêu tiền mà bọn hắn dùng đều của cái tên kia chứ. Thế nên khi vừa đến các anh em xông lên phía trước hắn cũng chỉ nhìn nhá ở một bên xem mà thôi. Nhưng chẳng thể tưởng được bóng dáng nhỏ bé đang bị vây khốn kia làm hắn chú ý.

Nàng mặc một bộ bạch y, mọi chuyển động của nàng như con bướm trắng linh động mà mềm mại. Khuôn mặt tuyệt sắc nhưng có chút lạnh lùng lạnh nhạt hòa cùng ánh trăng cứ như tiên tử hạ phàm xinh đẹp động lòng người khiến cho hắn ngẩn ngơ chao đảo. Làm mật thám đã mười năm nhưng hắn thấy qua rất nhiều nữ tử thế nhưng khí chất của nàng khiến hắn có cảm giác nàng không thuộc cõi phàm trần.

Không phải hắn chưa từng gặp qua nữ tử lạnh nhạt, cũng không phải hắn chưa gặp qua nữ tử lạnh lùng, chẳng phải hiếm hoi gì nữ tử ngây thơ trong vắt như nước suối mùa hè. Nhưng nàng giống như sự kết hợp của tất cả từ bọn họ khiến hắn không thể nhìn ra đâu mới là con người thực của nàng hay tất cả những gì hắn cảm nhận đều là nàng.

Theo như quan sát của hắn thì nàng hắn là kẻ thù của Lăng gia, vả lại có vẻ võ công nàng không cao lắm chỉ vài tên nhai cũng khiến nàng có vẻ chật vật không thể phản kích. Bất giác ý thức muốn bảo hộ nàng chiếm lấy toàn bộ lý trí khiến hắn từ một kẻ ngoài cuộc cũng phải nhảy ra dẫn nàng đến nơi an toàn. Thế nhưng điều làm hắn bất ngờ là nàng chẳng những không hề cảm kích còn trừng mắt với hắn.

- Người làm gì thế hả? Đây là chỗ nào? Mau dẫn ta quay lại Lăng gia.

Nàng trừng to hai mắt oán tránh hắn, nàng là kẻ mù đường tự dưng đưa nàng đến nơi xa lạ này là có ý gì ?

- Ở Lăng gia rất nguy hiểm, Nhà cô nương ở nơi nào ta đưa nàng về nhà.

Hắn hướng nàng lễ phép nói cũng thật muốn biết nàng là khuê nữ nhà ai. Chỉ cần biết gia môn của nàng hắn sẽ không khó điều tra chút ít thông tin về nàng.

- Ta không có nhà, nên không có nơi để về, thế nên hãy đưa ta trở lại Lăng phủ.

Chỉ có một nơi là Phong Linh sát để về, bất quá cũng không thể nói cho hắn biết vì cũng không biết hắn là bạn hay thù,Linh Tuyết thầm nghĩ

- Vậy không biết xưng hô với cô nương như thế nào. Biết của nàng tên hắc tin cũng không tra được của nàng thân thể.

- Ta họ Bạch.

Nàng thấy nhị tỷ tam tỷ và tứ tử đều chỉ xưng họ với những kẻ vừa gặp, nàng làm thế chắc là cũng đúng đi.

- Bạch cô nương, đợi lát nữa mọi nguy hiểm qua đi ta sẽ dẫn cô quay lại Lăng gia cô trở lại đó chắc do đánh mất thứ gì đó quan trọng sao ?

Họ Bạch, trong thành Đông này cũng không có gia đình nào có họ đó hay là nàng từ nơi khác đến, hắc cũng không vội tiếp cận nàng. Nàng chưa nói ra tên mình chứng tỏ nàng chưa hề tin hắc mà thái độ lạnh băng cùng lời nói lạnh lẽ của nàng khiến hắc cảm giác cao độ sự xa cách. Cứ như giữa nàng và hắc là một bức tường thật cao không thể chạm tới. Nàng càng lạnh lùng với hắc, hắc càng muốn tiếp cận nàng.

- Phải đánh mất thứ rất quan trọng. Là lạc mất đại sư huynh, người mà nàng ngóng trông gặp lại suốt tám năm thế nhưng tên lẩm chuyện này ở đâu ra tự dưng xen vào.

8. Chương 8: Lạnh Lùng

Không để ý đến kháng nghị của Linh Tuyết Kinh Mạn vẫn không mang nàng trở lại Lăng Phủ mà tạm thời đưa nàng đến Tiền các chờ đợi. Về Tiền các hắc cũng không gặp Minh Nhật, nghe các thuộc hạ báo Minh Nhật ở lại tìm ai đó. Tìm người sao, hắc có chút nhíu mày, nàng cũng nhất quyết trở về Lăng Phủ, như hiểu ra điều gì đó hắc cười khổ. Coi bộ hắc thật là kẻ nhiều chuyện rồi.

Nàng chắc hắc chính là Linh Tuyết tiểu cô nương mà Nhật bảo vệ, cũng là người duy nhất khiến tên lạnh lùng kia để tâm. Dù biết thế hắc vẫn không đem nàng đến Lăng gia gặp Nhật mà đợi tại tiền các.

Linh tuyết nhận ra khách điểm mà mình cùng Minh Nhật đến trọ nên cũng thả lỏng tâm tình hơn. Nàng quyết định không đi Lăng gia nữa mà ở tại đây chờ Minh Nhật. Thế nhưng đã một ngày hắc cũng không xuất hiện khiến nàng lo lắng không yên.

Kinh Mạn thấy Minh Nhật mãi vẫn không trở lại Tiền Các, hắc không phải là vẫn còn tìm kiếm nàng tại Lăng gia đi. Coi ra thái độ đứng ngồi không yên của nàng cùng với lo lắng của Minh Nhật với nàng Kinh Mạn cười khổ. Khó khăn lắm y mới thích một người con gái nhưng coi bộ chưa bắt đầu mà y đã thất tình mất rồi.

Vì biết bệnh của Linh Tuyết nên Kinh Mạn cũng hiểu được nàng đối với hắc là lạnh lùng từ trong ra ngoài. Nhưng với Minh Nhật thì ngoài lạnh trong nóng, hắc bỗng có chút hâm mộ Minh Nhật. Nhưng nói gì thì nói hắc cũng là không muốn ngay lập tức từ bỏ hi vọng mà chưa đấu tranh. Hắc muốn nàng với hắc có chút dịu dàng, dù rất nhỏ thôi nhưng hắc không thích thái độ lạnh lùng triệt để của nàng.

Khi Minh Nhật về đến khách điểm thì mặt trời đã ló dạng sang ngày hôm sau. Sau khi giả quyết hết đám người ở Lăng gia hắc phát hiện nàng biến mất. Trái tim bỗng nhiên run rẩy, tim thật cẩn thận từng cái xác một sợ nàng nằm đó trong đám bọn họ. đến khi xác định trong số những kẻ ở đây không có nàng hắc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắc biết nàng hay lạc đường thế nên tìm từng ngõ ngóc một thật cẩn thận sợ sẽ bỏ sót nơi mật thất hay mật đạo nào đó nhốt nàng trong ấy. Lật tung từng tác đất Lăng gia nhưng cũng không có dấu vết của nàng khiến hắc trở nên hoang mang hơn. Hắc thần thờ ngồi chết lặng trong Lăng gia, chỉ mới nhiệm vụ đầu tiên mà hắc đã lạc mất nàng.

Khi nghe bọn người của Thiên Tinh các nói Kinh Mạn mang về một nữ nhân tuyệt sắc với y phục may trắng hắc thật nhanh trở lại Tiền các. Vừa nhìn thấy nàng nội tâm hắc có chút run rẩy, hắc biết nàng đối với hắc mà nói không còn là người hắc chỉ phải bảo hộ nữa. Mà nàng quan trọng hơn rất rất nhiều, chính phát hiện đó khiến hắc muốn đẩy nàng ra thật xa mình hơn.

Khi thấy Minh Nhật xuất hiện Linh tuyết hai mắt sáng ngời, nàng vội vàng chạy đến, nhìn từ trên xuống hẳn dù vẻ mặt không thể biểu hiện sự lo lắng nhưng có thể nhận thấy nó qua giọng nói của nàng :

- Huynh đã trở lại, có bị thương ở nơi nào không ? Sao lại đến tận giờ mới về ?

Không thấy ta chắc huynh lo lắng lắm. Thực xin lỗi. Nàng cúi gầm mặt xuống bàn tay nắm lấy tay hắn có chút run run. Minh Nhật cắn chặt răng gạt bàn tay nàng ra khỏi tay hắn giọng nói lạnh nhạt có chút tàn nhẫn.

- Muội lớn rồi không phải trẻ con ta sẽ không lo cho muội, nhưng nhiệm vụ lần này là của muội không phải của ta, dựa vào gì muội bỏ ta lại giải quyết. Thì ra Phong Linh Sát cũng đào tạo ra người vô dụng.

Chỉ với một câu nói nhưng lực sát thương quá lớn, nó khiến Linh Tuyết ngã ngồi trên đất lệ tuôn đầy khuôn mặt. Thấy Linh tuyết trước sau đối với hắn vẫn thật lạnh lùng mà chỉ lộ cảm xúc trước Minh Nhật lại còn vì hắn mà khóc, Vân Kinh Mạn không nén khỏi tức giận bước đến.

- Là ta sai, ta không hiểu chuyện, không liên quan Bạch cô nương. Người cũng không cần phải nói những lời khó nghe như thế.

Hắn biết tên đầu gối này cũng có tình cảm với nàng đi, nếu không hắn cũng không hết mực che chở nàng như thế. Nhưng không hiểu sao, lại thương tổn nàng, quen biết Nhật lâu như vậy cũng biết rõ hắn đối với Linh Tuyết có bao nhiêu che chở. Hắn chưa từng thấy qua hắn ta đối tốt với ai như với nàng kể cả Liễu Nhạn. Hắn đến bên Linh Tuyết đỡ nàng đứng lên nhìn nàng mà có chút đau lòng :

- Bạch cô nương, ta dẫn cô về phòng, cả đêm qua cô đã không ngủ rồi.

Nói rồi chẳng thèm nhìn tên ôn thần kia lấy một lần dù nàng bước đi. Minh Nhật thấy thái độ quan tâm quá mức của Kinh Mạn mà bức bối. Mạn chẳng phải trước nay luôn khinh thường gần gũi nữ nhân sao, hẳn dù được nhiều nữ nhân ái mộ cũng luôn luôn tránh xa các nàng. Từ lúc nào lại ân cần với nữ nhi thế kia, trông thật ngứa mắt.

Hắn hừ lạnh khuôn mặt lạnh băng không chút cảm tình đáy mắt xẹt qua một tia nguy hiểm rồi biến mất khỏi khách điểm nhưng thật ra là Tiền các của Thiên Tinh các. Minh Nhật cũng không hề nhận thấy rằng nụ cười tươi tắn che dấu nội tâm ngày thường được hắn khoát lên nay đã không còn tồn tại. Mà giờ đây lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, băng lãnh giống như tính cách của hắn, không chút độ ấm nào mà hắn cố che dấu từ trước tới nay.

9. Chương 9: Hàn Độc

Sau hôm đó dù có chung hành trình thế nhưng Minh Nhật không hề nói một tiếng nào với Linh Tuyết. Không khí như bị bao trùm chút ảm đạm

- Bạch cô nương ăn cá đi, ở đây nổi tiếng nhất là món cá sốt cua ngọt này đó.

Kinh Mạn cố gắng làm không khí dịu bớt đi, hẳn thật nhìn không quen cái tên hòa nhã thường ngày nay trở thành tảng băng di động trông có chút chướng mắt. Minh Nhật trừng mắt liếc xéo Kinh Mạn trong mắt là hàn ý vô tận. Vì cái gì mà cái tên này cứ bám dính lấy hai người bọn hắn, lại đồng một tiếng Bạch cô nương, tây một tiếng Bạch cô nương nghe thập phần chói tai.

- Đa tạ, Vân đại ca, lúc trước ta không biết thì ra huynh quen biết đại sư huynh. Nếu là bằng hữu với đại sư huynh cũng cứ coi ta như tiểu muội huynh là được, gọi ta Linh Tuyết là được.

Hai ngày nay nàng cũng không phải không rõ hắn đối xử với nàng vô cùng tốt, nếu không phải vì nàng đã thích đại sư huynh cũng sẽ bị hắn làm cảm động. Nay chỉ có thể dùng thái độ đối với các sư huynh đệ đồng môn mà đối đãi cùng hắn đi. Kinh Mạn trong lòng vui sướng đến cuối cùng nàng cũng đã đối xử với hắn không mang phòng bị xa lạ nữa lập tức vui mừng đáp :

- Linh Tuyết, muội có gì cần cứ nói ta sẽ làm giúp muội, đừng ngại nha.

Ở một bên Minh Nhật đã buông bát đứng lên trở về phòng mà trong lòng cực kỳ khó chịu. Giờ thì hẳn rất rõ ràng hẳn thập phần để ý để ý Kinh Mạn với nàng cực kỳ tốt, mà nàng tựa như cũng không chán ghét Kinh Mạn.

Một bên là bạn tốt một bên là người hẳn xem là muội muội vậy chẳng phải hẳn nên vui mừng sao? Thế nhưng lại thấy đáy lòng chua chát khó chịu, ngực như có tảng đá đè nặng đến không thể thở nổi. Hẳn đối với nàng chẳng phải vì mắc nợ nàng thôi sao? Phải, có lẽ bệnh của nàng là do hẳn mà thành nên trước khi chữa khỏi cho nàng hẳn sẽ không vui về gì khi gặp nàng. Đó chẳng qua là áy náy, là tội lỗi hẳn muốn chuộc lại, tuyết đối là thế.

Minh Nhật như muốn tự thuyết phục với bản thân về những cảm xúc trào dâng trong đáy lòng, những cảm xúc mà hẳn đã trốn tránh rất nhiều năm qua, sợ lại một lần nữa vướng vào. Hẳn hít một hơi thật sâu nắm chặt nắm tay dồn nén hết mọi cảm xúc của bản thân lại quay người bước đi nhưng đi chưa được bao lâu thì phía sau có những thanh âm nhón nháo. Khi hẳn xoay người Linh Tuyết ngất lịm trên sàn, Kinh Mạn ở một bên lay nàng.

Hẳn nhanh như cắt lao tới ôm trọn nàng trong ngực, hơi thở nàng suy yếu mong manh tựa hồ như lúc có lúc không, khiến toàn thân hẳn run rẩy. Nàng dù đang trong lòng ngực của hẳn thế nhưng nàng tựa hồ như có thể tùy thời mà biến mất. Thân thể nàng ngày càng không có độ ấm cứ lạnh dần, lạnh dần mất dần độ ấm áp.

- Mau mời đại phu, Linh Tuyết tỉnh lại, muội saovsky, đừng dọa ta.

Bàn tay hẳn nắm chặt đôi tay đã trở nên lạnh buốt của nàng. Tim như co rút lại đau như bị người ta bóp nát không thể hô hấp hay suy nghĩ bất cứ gì. Bàn tay run run lần đầu tên hẳn biết thế nào là sợ.

Khi Nương hẳn mất hẳn cũng chỉ thấy rất đau nhưng không có cái cảm giác sợ hãi đến không thở nổi này, chỉ ý nghĩ có lẽ nàng sẽ chết thôi vậy mà cảm giác như cơ thể sẽ ngừng hoạt động theo. Cảm giác sợ mất nàng còn mãnh liệt hơn khi hẳn mất nương hay Nhạn nhi. Hẳn hiểu ra rằng cái cảm giác mà hẳn luôn sợ hãi tránh xa đã lắng lẽ khắc thật sâu trong trái tim hẳn mà giờ dù có chối bỏ cũng sẽ không còn kịp nữa.

Một lúc sau đại phu đến, bắt mạch cho nàng ông trầm mặc hồi lâu rồi nói

- Lão phu hành y đã nhiều năm nhưng chưa từng thấy chứng bệnh lạ này, trong cơ thể vị cô nương này hàn khí bao trùm cơ thể thế nhưng lại không phải do nhiễm lạnh. Thực sự là ta không biết làm thế nào tiêu trừ được. Nhưng có thể nói hàn khí này làm sinh mệnh nàng yếu đi thậm chí mất mạng.

Nghe đại phu nói thân hình cao lớn của Minh Nhật kịch liệt lay động. Hẳn trầm nghĩ ngàn nghĩ cũng chưa từng nghĩ nàng sẽ chết, sẽ rời khỏi sự bảo hộ của hẳn mà biến mất.

Hẳn bóp nát tách trà trong tay, miếng tách vỡ cửa vào lòng bàn tay hẳn khiến máu chảy xuống. Sự đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến khiến cảm giác đau trong lòng giảm nhẹ chút ít thế nên lòng bàn tay càng xiết chặt hơn nữa muốn giảm bớt đau đớn trong lòng.

Kinh Mạn ở một bên thấy hết tất cả thở dài, nếu Nhật đối với nàng là khắc sâu đến thế, sao phải khổ sở trốn tránh. Hẳn cũng không thể làm gì hơn là dùng mọi cách mà hẳn có thể giúp đỡ họ. Hẳn bước ra của phòng phân phó kẻ phía sau

- Đưa thư tối khẩn truyền tin tìm Vương thái y, dùng toàn lực đưa ông ta đến đây nhanh nhất. Hiện nay ngoài Quý y cũng chỉ có Vương Nghị là người có khả năng nói cho bọn họ biết Linh Tuyết là xảy ra chuyện gì.

Hai ngày sau Vương Nghị được đưa đến, Linh Tuyết vẫn mê man không tỉnh, hơi thở vẫn thể mỏng manh. Vừa thấy tình trạng của nàng ông là thở dài :

- Nha đầu này ruốt cuộc vận mệnh cũng là như vậy. Lúc nàng còn bé ta cứ nghĩ nó sẽ không có cùng vận mạng giống Bạch Lạc. Ông ngược đầu đón nhận ánh mắt mờ mịt của mọi người đành chậm rãi giải thích

- Cơ thể nàng ta là âm hàn, mỗi năm mới phát tác một lần mà mỗi lần phát tác cơ thể nàng ta sẽ dần yếu hơn rồi đến khi cơ thể không thể chống đỡ nữa sẽ chết.

Nghe thế cả Minh Nhật lẫn Kinh Mạn đều đồng thời ngã ngồi, người con gái trước mắt bọn hắn là không cách nào cứu sống được nàng sao. Nhìn ánh mắt bất lực của cả hai ông nhè nhẹ nói :

- Nếu là Quỷ y có lẽ sẽ có cách.
- Ta đi Độc Vương cốc thăm dò có khi sẽ tìm ra hắn.

Nói rồi Kinh Mạn phi thân biến mất trong đêm.(akiaki: chuyển đi này anh Mạn nhà ta tìm ra chi Được Được, nhân duyên của anh)

10. Chương 10: Kết Thúc

Khi Linh Tuyết tỉnh lại đã là ngày hôm sau, nàng nặng nề mở mắt thấy Vương Nghị ngồi một bên vẻ mặt thâm trầm chăm chú.

- Việc như ngày hôm qua đã từng xảy ra sao ?

Ông cố gắng khắc chế bản thân để không làm nàng sợ hãi, đứa nhỏ mệnh khổ này thật đáng thương. Nàng nặng nề gật đầu, đôi mắt ông trầm xuống. Minh Nhật ở một bên sắc mặt lạnh lẽo không chút biểu tình nghe thấy câu trả lời của nàng thì đại biến trở nên như muốn giết hết những ai đang ở gần hắn. Nhận thấy không khí khác thường nàng nhẹ giọng :

- Khi con lên mười, rồi sau đó cứ mỗi năm một lần sẽ có tình trạng như hôm qua.
- Không thể nào.

Sắc mặt ông sợ hãi, nàng đã vượt qua sáu năm sao ? Thế nhưng Bạch Lạc cũng chỉ chống chọi được bốn năm. Nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Vương nghị Linh Tuyết cảm nhận có gì đó không ổn.

- Bệnh của con sẽ chết sao ?

Mỗi lần phát bệnh nàng mơ hồ cảm thấy sinh mạng của nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào. Ông do dự một lát nhìn Minh Nhật rồi cho cả hai một đáp án khiến cho Minh Nhật không còn đứng vững được nữa.

- Ta e là vậy, có lẽ con sẽ chỉ sống được khoảng nửa năm là cao nhất. Còn không thì có thể tùy thời ra đi trong lần phát bệnh tới.

Lời của Vương nghị đồng thời khiến cho cả hai thân hình chao đảo vì tin tức thu được ấy. Nàng sẽ chết sao, quỷ y cũng đã tìm suốt tám năm thế nhưng tin tức cũng không có.

Những ngày sau đó sức khỏe của Linh Tuyết càng ngày càng yếu hơn. Thời gian phát bệnh từ mỗi năm một lần giờ thì cứ mỗi tháng nàng lại phát bệnh một lần. Vương đại phu cũng lưu lại để chăm sóc cho nàng. Minh Nhật cũng luôn ở bên Linh Tuyết lưu luyến không rời, hắn đối với nàng yêu chiều hết thảy. Chỉ là thứ gì nàng mở miệng nói muốn hắn bỏ hết công sức lấy cho bằng được.

Khoảng thời gian này Linh Tuyết hết sức vui vẻ cùng hạnh phúc. Nàng từng nghĩ chỉ cần sống như thế nàng cho dù là ngày mai có chết ngay cũng sẽ thỏa mãn.

Thế nhưng mọi sự không thể như người ta mong muốn, trong khi đang đắm chìm trong hạnh phúc thì nàng tình cờ biết được một chuyện khiến cho những hạnh phúc hiện tại đột nhiên vỡ vụn.

Mở mắt thấy sắc trời đã có chút sẫm tối, tiếng lời kéo bên ngoài khiến Linh Tuyết tò mò bước lại gần. Nàng nhận ra Minh Nhật đang bị một nữ tử có vẻ đẹp hoa lệ kiều diễm động lòng người giữ chặt lấy.

- Nhật, ta biết chàng còn tình cảm đối với ta, ta biết ta đã từng phản lại chàng, nhưng lúc đó là do ta bị người ta uy hiếp. Không thể không dồn chàng vào tử lộ, thế nhưng sau đó ta đã vô cùng hối hận. Ta biết chàng đối với Linh Tuyết kia là do áy náy với nàng ta, ta tình nguyện không tranh giành vị trí chính thất với nàng ta, chỉ cần chàng cho ta ở bên chàng có được không?

Giọng nàng nũng nịu đôi mắt nhiễm đỏ có chứa lệ quang trông mới thực là đáng yêu

- Chuyện của Linh Tuyết làm sao mà nàng biết được ?

Hắn ở một bên nghi ngờ hỏi. Dù rằng hắn từng yêu nàng nhưng cũng không phải cái gì hắn cũng nói với nàng.

- Là Vương đại phu nói với ta. Ông ta nói chàng là do áy náy mình hại nàng ta kích động chạy ra giữa trời tuyết lạnh khiến nàng ta mắc căn bệnh lạ không thể biểu hiện nét mặt ra được nên luôn muốn tìm quý y chữa cho nàng ta. Ngày đó khi ta quay lại tìm chàng thấy chàng đối xử tốt với tiểu cô nương ấy nên muốn rời đi thì gặp Vương đại phu, ông ấy thay chàng nói rõ hết thấy.

Bước chân cơ hồ có chút lảo đảo lui về phía sau, Linh Tuyết đau lòng rời đi. Thì ra mọi thứ hắn làm vì nàng chẳng qua là vì muốn chuộc lại lỗi hắn gây ra. Nước mắt tuôn rơi như lũ tràn bờ nàng cơ hồ không thể nghĩ gì thêm nữa chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi hắn. Nàng không muốn nhận sự áy náy của hắn, càng không cần hắn thương hại nàng.

Minh Nhật ở một bên nhìn nữ nhân hắn từng yêu kia trong mắt không có lấy độ ấm cổ hắt tay nàng ra khỏi hắn.

- Đúng, lúc đầu đúng là ta đối với Tuyết nhi là áy náy thể nhưng hiện giờ là yêu thương cùng quyền luyến. Tình cảm của ta với nàng cũng đã chết từ ngày nàng đâm một nhát dao vào ngực ta.

Hắn hung hăng nói, lúc ấy cơ hồ hắn tưởng chừng không thể gượng dậy nhờ có việc bảo vệ Linh Tuyết có lý do để hắn cố sống tốt. Rồi Tuyết nhi như mầm sống nhỏ reo vào lòng hắn lớn dần, không rõ từ lúc nào chiếm trọn trái tim hắn. Khi nghĩ có thể sẽ mất đi nàng làm trái tim hắn như vỡ vụn, lúc đó hắn mới rõ nàng đối với hắn không còn là trách nhiệm, không đơn giản là áy náy mà là chấp niệm. Không chỉ muốn bên nàng mà còn muốn nàng là của của hắn cho dù đời này kiếp này hay là kiếp sau...vĩnh viễn ở lại bên hắn.

Khi Minh Nhật đến phòng của Linh Tuyết chỉ có mỗi mình nữ tỳ cận thân nàng :

- Tiểu thư đâu ?

Ngữ khí có vẻ nhẹ nhàng nhưng mang chút lo lắng, đã muộn thế này nàng còn đi nơi nào chứ. Hôm nay hắn là tới để báo với nàng Kinh Mạn truyền tin về đã có tung tích Quý y.

- Lúc chiều tối tiểu thư nói đi tìm đại thiếu gia, ngài không gặp tiểu thư sao ?

- Nàng đi tìm nào ?

Hắn giọng điệu vô cùng khấn trương sợ rằng nàng cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa hắn là Liễu Nhạn. Nàng đã nghe được những gì và vì sao không trở về? Bỗng nhiên hắn cảm thấy thật bất an.

- Tiểu thư đi lúc trời vừa chuyển tối,cũng khá lâu rồi.

Nàng là lần đầu tiên thấy đại thiếu gia giận dữ như thế, không phải ngài ấy luôn ôn hòa sao. Chỉ cần liên quan ngũ tiểu thư ngài ấy luôn khác thường.

Khi nghe Nhu Nhi nói thế thì khuôn mặt Minh Nhật trở nên tối sầm, phi thân biếm mắt trong đêm. Thật vất vả Minh Nhật mới tìm ra Linh Tuyết là theo dấu Kinh Mạn. Hắn cũng biết được người huynh đệ này vừa cưới vợ chừng hai tháng trước, thế mà hắn có lúc đã ganh tỵ ra mặt với Mạn vì Linh Tuyết.

Khi hắn đến thì Linh Tuyết đã suy yếu đến cơ hồ không một chút hơi thở nào. Khi bọn họ tưởng như tuyệt vọng thì vợ Kinh Mạn tự nhận nàng ta là quý y. Phải mất khá nhiều thời gian thuyết phục nàng ta vì có vẻ nàng ta và Mạn xảy ra bất hòa gì đó. Cuối cùng nàng ta nhận lời giúp thì hắn như thở phào nhẹ nhõm.

Hắn theo phân phó của Dược Dược(aki: tên vợ Kinh Mạn) phải rời nàng trở về kinh thành để đem gấp Huyết sâm trở về trước thời hạn hai ngày. Dù hắn đã lên đường này đêm không ngơi nghỉ thể nhưng giữa đường lại bị người đuổi giết. Với võ công của hắn thì giải quyết đám lâu la này không khó thể nhưng bọn họ đều là tử sỹ nên cũng mất khá nhiều thời gian. Cuối cùng thì hắn vì thể mà về trễ hết nửa ngày. Sau khi dùng máu của Huyết sâm thay cho nàng Dược Dược bỏ lại một câu :

- Ta đã làm hết sức, sống hay chết là do nàng ta, người đã về trễ nhớ không. Ta đã nói nếu trễ thời gian trở về sống chết ta không đảm bảo nữa.

Nói rồi nàng ta bước ra cửa, trên giường Linh Tuyết hơi thờ ngầy một yếu dần rồi vụt tắt. Hấn đau đớn ôm thân thể đang lạnh dần kia mà gào thét, dù hắn đã làm mọi thứ mà vẫn không được sao, không thể giữ nàng ở lại bên hắn. Khi hắn chôn mình trong tuyết lộ thì Kinh Mạn đột nhiên lay hắn :

- Linh Tuyết có lại hơi thở, nàng ta sống lại rồi.

Lúc đó hắn mới hoàn hồn bừng tỉnh, vui sướng ôm lấy nàng mà không hề nhận thấy. Kinh Mạn lúc này đã đuổi theo theo tử hấn ta, trả lại cho hắn cùng nàng không gian riêng tư của hai người.

- Ta không cần chàng thương hại, ta giờ đã hết bệnh rồi, sẽ không phiền chàng chiếu cố nữa. Chàng đi đi.

Nàng vươn tay đẩy hắn ra về mặt suy yếu cùng tức giận.

- Ta không đi, không thể đi, càng không muốn đi. Ta không có thương hại nàng mà yêu nàng, lúc đầu ở bên nàng đúng là do áy náy nhưng sau đó thì là vì yêu. Ta không những chỉ muốn ở bên còn muốn nàng trở thành nữ nhân của ta, suốt đời này chỉ được nhìn ta nghĩ về ta yêu mình ta. Dù nàng không yêu ta ta cũng sẽ làm đủ mọi cách khiến nàng yêu ta vì đời này nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta mà thôi.

Hắn vươn tay ôm nàng vào lòng mặc cho những chống cự của nàng. Hắn đây không phải là hỏi nàng mà đang tuyên bố với nàng quyết định của hắn. Hắn hướng nàng tuyên bố không cần biết nàng có tiếp thu tình cảm của hắn hay không, hắn chỉ là tuyên cáo không cho nàng một cơ hội kháng cự nào.

Cả hai chìm trong hạnh phúc nhưng nào có biết rằng trong vô tình thôi nhưng đã khiến người bạn thân buồn ba tám năm tìm Quỷ y cho Linh Tuyết rơi vào rắc rối lớn đến mức sau này khi họ biết được thì vạ phần áy náy.(Đọc truyện : Được yêu) Nhưng đó lại là chuyện của sau này, bất quá bây giờ lại có một cặp tình nhân thập phần hạnh phúc quyến luyến không rời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-linh-tuyet>